

POPRETIE

Lily Wonderland

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0317-6

Lily Wonderland

POPRETIE

Cover photo: © Pier Photography

Modelka: Andrea Jurčíková

Obálku navrhol a upravil: © Scott Loomis

Technická spolupráca: Murcin Milan, Bíro Róbert

Vydalo: Mladá éra autorov nového tisícročia - MEA2000 o. z.

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť z tejto knižky nemôže byť reprodukováná bez povolenia autora.

Website: <http://lilywonderland2012.wixsite.com/lilywonderland>

Facebook: Lily Wonderland – Valéria Osztatná

ISBN 978-80-560-0317-6

*Venované rodičom s ochrannou náručou,
všetkým „Alenám“, ktorí stoja pri nás,
Jackom, ktorí otvárajú úplne iný svet
a Richardom, ktorí dokazujú,
že ilúzia vedomia môže prežiť
i napriek svojej neskutočnosti.*

Prešla som peklom za posledné roky. Nie, fyzicky som nestratila nikoho, ale duševné straty vytvorili hlbokú jazvu na srdci.

Prialala som si sa porozprávať s niekým, koho som kedysi poznala, ale nemohla som. Nechcela som, aby bol mojím duševným odpadkom. Nechcela som využiť svojho priateľa v tme. I keď som túžila po tom, aby bol znova tu, nemohla som dovoliť, aby ma znova cítil.

Bolo to tajomstvo, bremeno na mojich pleciach, ale ja som nechcela tento náklad zložiť, lebo raz som sľúbila...

A ja dodržujem sľuby.

Ale čo sľub, ktorý som dala sama sebe?

Sledovala som ľudí ako sa stávajú niekým, kým som bývala ja, kým oni si mysleli: „Ach, aké má šťastie.“

Lebo nech sa stane čokoľvek, musíme sa usmievať.

Neskôr som sa stala jednou z tých, ktorých som počúvala...

Iba jeden deň v mojom živote som si prialala byť naozaj voľnou, len aby som poznala skutočne to Teraz, ale Predtým vždy prežil a prišiel na povrch, čokoľvek sa stalo, čokoľvek som urobila. Jednoducho nemôžem byť Jonathan. Nie som vták, ale ľudská bytosť.

Nepočúvala som svoje počiatkové pocity, dokonca ani vtedy, keď som si myslela, že by som tak mala urobiť, lebo tie nikdy neklamali. Napriek všetkému som bola stále presvedčená, že zázraky sa dejú. Viera v rozprávky bola často silnejšia, než čokoľvek iné.

Realita tam bola každý deň, v každom Teraz.

Mnohokrát som nepovedala nahlas, čo som naozaj cítila alebo si myslela, lebo niekto iný rozprával a bolo mi povedané, že nemáme byť učiteľom, ale príkladom. Tak som ticho počúvala a moje vnútro robilo kroky dozadu.

Milovala som. Potom som zase milovala. Potom som mala strach, a potom som jednoducho neverila.

Práve to bol ten čas, keď láska začala odchádzať z môjho srdca. Ale taktiež to bola doba, kedy som sa naučila hovoriť nahlas, pritom stále počúvať svoje pocity a nebáť sa pádu obrovských odpadkov na mojom srdci, ktoré ma ťahali nadol. Spôsobila som si ich sama, lebo som nevidela to „teraz.“

Dnes necítim žiadne pocity, okrem chýbajúcej časti, ktorá prichádza ako fantóm noci a pripomína minulosť. Čím som sa stala, a čím som mohla ešte byť, ak by som nezaváhala a trhla kormidlo opačným smerom.

Paralyzácia neprichádza iba v tele. Nastáva najmä v duši. Stálosť, lebo chodiť s jednou nohou sa každý musí naučiť znova.

Môj príbeh sa neskončil okamihmi, keď som si mylne a naivne nahovárala, že koniec nastal. Môj príbeh sa práve začal.

Život mi dovolil spoznať a nakuknúť za úskalia, pochopiť dušu človeka, a prečo som prežila.

Ako vlastne som mohla prežiť. A naučila som sa, ako hovoriť každú noc s niekým v tme, aj keď tam nebol.

Emily

DNES

Doktor zatvoril knižku ako náhle pacientka vošla dovnútra.

„Dobrý deň! Prosím, sadnite si, pani Madisonová!“ Jeho pohľadu neuniklo, že žena má na sebe znova rovnaké dlhé biele šaty ako na každom stretnutí.

Emily sa poobzerala po izbe, ako keby tu bola po prvýkrát. Broskyňová stena ladila s elegantným tmavým dubovým nábytkom. Na oknách neboli žiadne závesy, iba žalúzie medenej farby, ktoré boli momentálne vytiahnuté dopoly. Obišla sedačku s broskyňovým pot'ahom a sadla si na ňu. Ruka sa jej mechanicky pohla a nahmatala plastickú úchytку na vonkajšej strane.

Potiahla ňou a sedačka sa sklopila.

„Viete prečo ste tu?“ - doktor sa opatrne spýtal.

Emily prikývla.

„Povedzte mi, čo presne pociťujete, keď si spomeniete na svoju minulosť?“ - zložil si okuliare a pritiahol stoličku bližšie k pacientke.

„Minulosť?“ - spýtala sa pochybovačne.

Psychológ neodpovedal.

„Slobodu.“

Už chcel položiť ďalšiu otázku, ale Emily pokračovala:

„A moc.“

„Možno aj víťazstvo?“

„Možno.“

„Ako dlho to pretrváva?“

„Čo tým presne myslíte?“

„Zostávajú tieto pocity aj neskôr počas dňa?“

„Nie. Menia sa.“

„Na aké?“

„Na pocit prázdnoty.“

Nastalo chvíľku ticho, keď sa Emily znova ozvala:

„Na pocit smútku, že som musela odísť.“

„Rozumiem.“ - vyslovil lekár sucho.

„Teraz sa pokúste rozpamätať na úplný začiatok.

Povedzte mi, ako ste sa sem dostala?“

Emily sa zadívala na doktora. Už si myslel, že znova z nej nič nedostane ako na poslednom sedení, alebo len pár fantazijných príhod. No tento krát iba vyslovila šeptom:

„Neviem.“

„V poriadku. Tak mi povedzte niečo o svojom detstve.“

Žena oblečená v bielom si oprela hlavu o operadlo sedadla a zatvorila oči. Doktor by vedel presne na minútu povedať, kedy urobí tento pohyb. Vedel aj to, že doteraz každé sedenie bolo zbytočné. Skôr či neskôr sa pacientkina čistá myseľ dostala do fázy, keď jej rozprávanie nedávalo žiadny význam.

„Pochádzam zo strednej vrstvy dvojgeneračnej rodiny. Prežila som priam dokonalé, krásne detstvo, v ktorom nič nechýbalo.“ - Emily akoby odrecitovala naučenú strofu.

„Aké sú vaše najskoršie spomienky z detstva?“

„Moje najskoršie spomienky vchádzajú do časti detstva, kde nedokážem s určitosťou povedať, koľko som mala rokov. Pamätám sa na to, že som ukazovala akúsi bábiku bratovi, ktorý pozeral televízor a bol dosť nervózny z môjho správania, že mi mama ostrihala vlasy, lebo začali vyrastať šedé, že sme boli v nejakom meste a vo výklade som uvidela dve drevené bábiky, Spejbl a Hurvínek, známe postavičky z českej rozprávky toho času, a dovedy som plakala, kým ich rodičia nekúpili. Čo sa s nimi stalo, už neviem.“

„Koľko ste mala rokov?“

„Nemôžem s určitosťou povedať. Možno päť.“

„Pamätáte sa ešte na niečo viac z tohto obdobia?“

„Chodievali sme často do Maďarska. Milovala som tieto výlety, i keď znamenali skoré vstávanie.

Pri týchto spomienkach vždy cítim to vzrušenie, ako i úžas nad poveternostným vplyvom na jednom z týchto výletov.“ - pohľad Emily sa zmenil a zo slov sa vytratila recitácia.

„Vracali sme sa práve naspäť na Slovensko. Strávili sme týždeň dovolenky u babkinej kamarátky, ktorá mala očarujúci dom. Ten, ktorý teraz už vidíte iba v starých filmoch alebo na starých fotografiách.“ - dodala na vysvetlenie.

„Pomedzi dážď, ktorý priniesol obrovský vietor a dopadal na predné sklo auta, ani stierače ho nestačili stierať, bolo vidieť vyvalené stromy, ktoré prekřížili cestu autám na hlavnej ceste. Otec sa rovnako ako väčšina polonahých pobežujúcich mužov v daždi vyzliekol do spodnej bielizne a vyšiel do dažďa pomôcť ostatným vodičom,

ktorí sa snažili vyčistiť cestu, aby autá mohli čím skôr prejsť.“

„Predpokladám, že ste mala strach.“

„Nie, nebála som sa. Vôbec si nespomínam na žiadny strach, iba akúsi potrebu sa ubezpečiť, že je všetko v poriadku.“

Doktor prikývol a zaznamenal si niečo na papier.

„Iba matne si pamätám, že sme šťastne dorazili domov niekedy podvečer. Pri pivnici sme uvideli krvavé kvapky. Brat si rozbil hlavu.“ - Emily urobila pauzu, akoby premýšľala nad vysloveným.

„Nemôžem to naisto tvrdiť. Nevieam, či to bolo v ten deň, alebo inokedy, alebo či som túto historku počula len z rozprávania rodičov. Všetko sa to rozmazalo do jedného celku.“ - rukami napodobnila obraz pomínutelnosti.

„To je v poriadku.“ - upokojil ju lekár.

„Pamätám sa tiež na prvý úspech v boji proti obezite, kde mi pomohol príslušník rodiny s knižkou o delenej strave. Šťastie z úspechu bolo nad všetky očakávania. Hádky medzi dvoma generáciami, ako som zatvárala dvere na detskej izbe, len aby som nepočula ich hlasné výmeny názorov. Nechápala som, prečo sa otec stavia obyčajne na stranu babky.“

„Bol v tom alkohol?“

Emily rázne pokrútila hlavou.

„Otca som videla trikrát opitého za celý život. Vždy som sa na neho pozerala ako na príkladného muža. Keď som dospela, túžila som, aby aj môj vyvolený mal podobné vlastnosti.“

„Čo ste cítila k matke?“

„Obdivovala som ju, že mi dala život a s láskou ma vychovávala, že tam bola vždy pre mňa. Stále, keď sa pozriem do zrkadla svojej duše, vidím jej črty.“ - prešla si rukou po tvári.

„Tiež si pamätám vôňu babkiných koláčov. Mala som ich veľmi rada.“ - jej pohľad zmäkol.

„Pamätám sa, že som chcela byť najskôr detektívkou, potom speváčkou. Nakoniec som si uvedomila, že sa chcem stať úplne niekým iným, než si vyžaduje moje okolie.“

„Čím ste sa chcela stať?“

Emily po chvíľke premýšľania sformovala svoju odpoveď.

„Tým, kým som bola vždy vo svojom vnútri.“

Nastala kratšia pauza, ktorú prelomil psychológ.

„Čo by ste označila za najsilnejší zážitok, ktorý sa stal v neskoršom veku vášho života, ale stále ste nebola ešte dospelá?“

„Hm... Dostala som sa do bandy skínheadov.“

„Koľko ste mala rokov?“

„Trináť.“ - odpovedala.

„Tam som sa naučila „tvrdému“ životu, keď niektorí

z nich strieľali lukom šípy napustené jedom na potkany do našich lýtok. Alebo keď jeden z nich prišiel s narezaným prstom tvrdiac, že porezal jednu cigánku, a potom po ňom išla celá banda. Čoskoro však strach vystriedala úľava a uvedomenie si, že sú to rovnakí chlapi, naši rovesníci. Tam som si uvedomila, že muži sú veľmi rozdielni od žien. A taktiež silnú ruku otca, ktorý mi vylepil prvý a poslednýkrát facku, keď sa dozvedel, kto sú moji priatelia. Bolo z toho veľké haló aj v základnej škole, špeciálne rodičovské združenie a následne domáce väzenie.“

Emily otvorila oči a pozrela sa lekárovým smerom.

„Pokojne pokračujte, čokoľvek vás napadne.“

„Nemôžem si nespomenúť na to ráno, keď brat zomrel.

Ten deň zanikla hudba, ktorú otec denne s obľubou počúval. Znova ožila až o mnoho rokov neskôr.

Vtedy som ešte nevedela ako umenie ovplyvní môj život.“ - Emily sa zarosili oči.

„Keď vyšla moja prvá knižka,“ - utrela si slzu, ktorá sa jej skotúľala po tvári - „bola som nevýslovne šťastná. Bol to pocit... Akoby sa mi narodilo dieťa. Boli to moje zhmotnené myšlienky a emócie. Ale tá trpkosť, že tí, ktorí by ma mali najviac chápať, mi nerozumeli, bola hrozná.“ - odmlčala sa.

Jej modré oči sa však rozžiarili, keď vyslovila:

„Ale ten trepot srdca, keď si spomeniem na toho jediného, ktorý mi rozumel, je nadovšetko.“

Lekár sa usmial. Práve túto tému sa snažil obísť.

„Zostaňte ešte chvíľku v období vášho dospievania. Ako ste sa stavala k druhému pohlaviu?“

„V škôlke som sa spriatelila s jedným chlapcom, a tak dlho ma štekľil, že som sa pocikala. Ešte vždy si pamätám jeho meno. Lacko.“ - zachichotala sa.

„Meno chlapca, do ktorého som sa prvýkrát zaľúbila, meno chlapca, s ktorým som prvýkrát „chodila“, a rovnako meno prvej lásky si nikdy nevymažem

zo spomienok, ako ani plachosť, hanblivosť za to, že som bola viac a skoršie vyvinutejšia ako ostatné rovesníčky. Či strach z bozkávania. Prvý bozk nastal až dlho potom, čo začal môj prvý vážny vzťah. Ten chlapec mal tie najhlbšie oči, aké som kedy videla.“ - dodala pyšne.

„Aké máte spomienky na svoju prvú lásku?“

„Ešte i teraz dokážem precítiť radosť z dúhy po teplom letnom daždi, keď sme sa s Adriánom schúlili na schody školy, kde sme sa stretávali po vyučovaní. Prvé pocity lásky a závratného šťastia. Rovnako aj bolesť, keď som spoznala jeho pravú tvár.“

Lekár spozornel.

„Povedala som mu, že to nechcem, ale akoby tú vetu prepočul. Túžil si uspokojiť iba svoj pud. Ďalej ma bozkával po ústach, tvári, krku. Cítila som silný odpor, ktorý sa čoraz viac stupňoval. Pokúšala som sa ho odstrčiť, ale nepomáhalo to.“

Spomienky boli také živé, že si doslovne pamätala ako mu dôrazne hovorila:

„Adrián prestaň!“

„Nehovor, že to nechceš!“ - odpovedal vzrušeným hlasom, ktorý odmietal každý odpor.

„Nevedela som si s ním rady. Poddala som sa.“ - adresovala svoju vetu doktorovi.

„Lebo ste ho príliš milovala?“

„Možno som iba na ňom príliš lipla, lebo mi ukázal, že môžem byť milovaná.“

„Pokračujte, prosím!“

„Vyzvala som ho, aby zatvoril dvere a urobil, čo chce i napriek tomu, že si to nebudem užívať. Zliezol zo mňa, zapol svetlo vo svojej malej izbe a povedal, že sa to takto nedá. Usmiala som sa najzvodnejšie ako som vedela. Možno som ho chcela podrobiť akejsi skúške. Zhasol svetlo a zamkol. Lahol si vedľa mňa a začal ma bozkávať. Nikdy nezabudnem na pocit, keď vnikol

do mňa jazykom. Bolo mi to odporné. Nakoniec sa to stalo jediné, po čom som pri každom mužovi túžila.“

Doktor si odkašľal.

„Čo sa stalo potom?“

„Zlomeným hlasom sa ma počas aktu opakovane pýtala, že čo si teraz myslím o ňom. V tú chvíľu som ho nenávidela. Modlila som sa, aby to už konečne skončilo, aby som mohla pošpinená a zranená odísť. Nakoniec boli moje modlitby vypočuté, ale on sa ani neospravedlnil. Ešte stále vidím tú scénu, keď sme sa obliekli, otvorila som dvere a bez pozdravu, či akéhokoľvek slova som sa pobrala domov. To napätie... Bol to začiatok konca.“ - Emily sa roztriasla.

Doktor si zapísal: - Znásilnenie. Poznámku však rýchlo prečiarkol a opravil ju na: sex proti vlastnej vôli.

„Ako ste sa stavala od toho okamihu k sexu?“

„Milovanie pre mňa prestalo existovať. Existoval iba sex bez uspokojenia.“

„Rozišli ste sa?“

„Áno, po istom čase.“

„Potom prišiel niekto iný?“

Emily prikývla.

„S ním som si predstavovala a plánovala spoločný život. Ale zmenil sa. Mala som iba sedemnásť rokov, keď sme sa spoznali. Dvadsaťštyri, keď sme začali spolu žiť. Možno som skočila do vzťahu príliš rýchlo, ale mala som striktný a dopredu naplánovaný život, ktorý mal byť ako vystrihnutý z krásnej rozprávky. Išla som za touto víziou, lenže svet sa medzičasom zmenil.“

Bolo očividné, že pod týmito slovami Emily myslí presný časový odsek.

„Ako obyčajne, v posledné dni, i teraz prišiel Boris domov opitý. Práve som robila na svojej druhej knižke. Znechutene som zatvorila notebook. Sled mojich myšlienok bol vyrušený jeho poznámkou, že mám určite niekoho iného. Nemala som. Všetku svoju bolesť, rozrušenie, smútok, ale i radosť som vkladala